

El canvi d'hora podria tenir els dies comptats

La UE proposarà eliminar el canvi d'horari bianual, vigent des dels anys setanta

Can Martri
BAR · RESTAURANT · TERRASSA

NOVA AMPLIACIÓ I REFORMA DEL RESTAURANT AMB MENJADORS FINS A 200 PERSONES
DISPOSEM D'UNA CARTA AMB SUGGERIMENTS DE PLATS DE TEMPORADA AMB PRODUCTE LOCAL DE PRIMERA QUALITAT
CUINA DE MERCAT I CASOLANA, I LA NOSTRA BRASA DE SEMPRE!
MENÚ DIARI I MENÚS PER A CELEBRACIONS, CASAMENTS, COMUNIONS, BATEJOS...
TAMBÉ TENIM CARNISSERIA AMB ELABORACIÓ PRÒPIA I ROSTISSERIA AMB POLLASTRES CUITS AMB LLENYA

C/ Centre, 3 - 08396 SANT CEBRIÀ DE VALLATA
www.canmartri.com - canmartri@canmartri.com
93 763 11 15 (RESTAURANT) - 93 763 00 23 (ROSTISSERIA) - 93 763 00 43 (CARNISSERIA)

EL PUNT AVUI+

1,50€

DISSABTE • 1 de setembre del 2018. Any XLIII. Núm. 14746 - AVUI / Any XL. Núm. 13616 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

El fantasma del 155

INSISTÈNCIA • Sánchez amenaça per segon dia amb suspendre l'autonomia i només ofereix votar un nou Estatut

DEMÀ AMB EL DIARI I A EL PUNT AVUI TV

Conversa Torra-Puigdemont

RESPOSTA • Torra l'avis que ell deu obediència al Parlament i al poble català, però la trobada de presidents es manté a l'octubre

NACIONAL

P12

Tres camions circulant per l'N-340 en un dels punts més perillosos de la carretera ■ ACN

Prohibit el pas de camions

No podran passar per l'N-340 ni l'N-240 i es desviaran a l'AP-7 i l'A-2

Nacional

P8

El Suprem ha estat aturat tot l'agost

Nacional

P10

Iniciativa per recollir fons contra l'esclerosi infantil

Nacional

P8

Colau no participarà en la manifestació de la Diada

Cèsar Díaz
Forus de pa i degustació

Via Europa, 189 MATARÓ
Camí de la Geganta, 99 MATARÓ
Av. Puig i Cadafalch, 12-14 ARGENTONA
Plaça de la Constitució, 5 ÒRRIU

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúdia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Cromoteràpia

El groc no es recomana a persones irascibles, irritables. Per contra, diuen que va bé per a la concentració, alleuja la de-

pressió, estimula el cervell, combat l'estrenyiment, i ajuda pels problemes de bilis, fetge i pàncrees. Ho diu la cromoteràpia, una teràpia alternativa, que alimenta la creença que els colors tenen un impacte directe en la salut, que curen certes malalties. El cas és que fins i tot jo, en el desig de tastar la cura definitiva, he rebut algun flaix de colors impactant el meu cos. Cada color té aplicació i beneficis diferents. De fet, tot i que hi ha un general nord-americà del 1800 que ja defensava alguna idea en aquesta línia, qui més la va estendre és el doctor, i també coronel indi emigrat als EUA Dinshah Ghadiali, que l'any 1933 va publicar el seu corpus en tres volums i va patentar i vendre més de deu mil equips de llum Spectro-Chrome, que havien de servir per combatre fins a 316 malalties a base de la combinació de colors i la seva

Ara resulta que el groc ofèn segons quines mirades. Ofèn el color més que la presó com a resposta política?

projecció sobre el cos. El cas és que la Food and Drugs Administration americana el va acusar d'estafa perquè la majoria de títols que deia tenir eren falsos. L'últim judici que va haver de superar, va tenir més de 70 testimonis i experts que van dir que la cromoteràpia no tenia cap mena d'efecte ni valor. El tribunal el va acusar d'alentir la curació de certes malalties amb el seu giny, el van condemnar a tres anys de presó, multa de 20.000 dòlars, i van prohibir la fabricació d'aquella màquina. Tot això l'any 1931. Ara que hi penso, amb quina màquina em devien projectar res a mi? Els colors a l'Índia també els associen als xacres, els punts energètics que tenim repartits pel cos. I les Holi Partys, que després de les batucades són l'ingredient festiu que hem incorporat darrerament a les festes de cultura popular, també omplen de colors els cossos d'aquells que hi participen. Però parlant de cromoteràpia, ara resulta que el groc ofèn segons quines mirades, i els botiguers han de vigilar com fan els aparadors. Ofèn el color més que la presó com a resposta política?

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

El Padrí

Els fets es remunten a 1972 però no els he conegut ni m'han enristit fins ara. Francis Ford Coppola va voler confiar la banda sonora d'*El Padrí* a Nino Rota, el compositor italià col·laborador de Fellini i Visconti, entre altres. Rota es va fer el ronso: no li abellia il·lustrar una pel·lícula de gàngsters americans ni haver-se de desplaçar a Hollywood. Coppola el va convèncer dient-li que podria treballar des de Roma i que volia una música evocadora de la Itàlia originària del protagonista i la seva família. Els dos homes també devien parlar de diners. Com que era una superproducció, de molts diners. Al cap d'un temps, Coppola rebia la partitura. La va incorporar a la pel·lícula. Tots l'hem sentida: aquella trompeta melancòlica, aquells vals... La banda sonora, com altres elements de la producció, va aspirar a l'Oscar d'aquell any. Al final va ser retirada de la competició. Rota ja havia utilitzat la mateixa música en dues pel·lícules italianes anteriors. Hi havia unes minúscules diferències instrumentals i rítmiques, però la resta era idèntica. Vaig descobrir la superxeria

“No sabia que Nino Rota va fer trampa amb la banda sonora

l'altre dia, escolant a Catalunya Ràdio un programa dedicat a la música de cine. Parlem de Nino Rota, un senyor seriós, amb prestigi. I parlem d'una pel·lícula que posa en evidència la corrupció, raó de ser de la màfia.

Haydn o Haendel, per dir dos compositors antics, també es van plagiar a ells mateixos profusament. Però eren uns acords, uns fragments... La capacitat creativa és limitada. Nino Rota no l'havia pas exhaurida quan va fer *El Padrí*. Encara compondria *Amarcord*, *Casanova* o *Prova d'orchestra*, totes tres amb Fellini. O la segona part d'*El Padrí*, perquè Coppola, que deu ser un

bon noi, va reincidir en l'oferta. Va obtenir l'Oscar. No recordo la música de la segona part. No és la mateixa?

He dit que m'he enristit. Ja hauria d'estar resignat. Tales de Milet, el pare de la filosofia occidental, va ser un estafador: va comprar trulls a preu regalat després d'anunciar als seus propietaris, que el tenien per un endeví infal·libre, que no hi hauria aquell any collita d'olives. Va ser la millor. El moralista Sèneca estava en contra dels jueus i els cristians perquè el dia de descans setmanal que propugnaven beneficiava els milers d'esclaus que tenia i el perjudicava a ell. Seguim? Potser m'he enfilat massa. Però què no han de fer persones menys exposades a l'escrutini de la història? Com ens poden sorprendre currículums o títols universitaris fraudulents?

Marlon Brando, per fer de don Vito Corleone, va cobrar més que tot l'elenco junt. Sempre es va presentar al rodatge sense haver memoritzat el paper. Els actors als quals donava la rèplica sostenien un cartell perquè el llegís. Hi ha un pam de net, el meu i el de vostè a banda?

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/oijv9t>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

544.982 euros

Cinc-cents quaranta-quatre mil nou-cents vuitanta-dos euros és el preu de 1.828 portàtils HP 15-BWO59NS; o de 1.651.460 xeringues d'un sol ús estèrils Von Braun de 50 ml; o de 3.027 tauletes Samsung Galaxy Tab A; o de 10.362 fonendoscòpis Littman Select; o de 9.731 impressores HP Envy 4527 d'injecció de tinta; o de 778.545 ampolles d'un litre de llet Puleva; o de fer 2.724 endoscòpies digestives; o de 54.490 compasos escolar Staedler; o de 45.415 estoigs escolars de gran capacitat; o de 282.374 tissors multiusos també per a escoles; o de 68.985 flautes de plàstic Hohner Melody 9508 de les que s'utilitzen habitualment a les classes de música; o de 123.859 paquets de folis Navigator; o de 2.270.758 gomes d'esborrar Milan; o de 2.448 bicicletes Moma Bikes plegables; o de 11.847 aparells microones blancs de la marca Cecotec de 1.200 W; o de 28.713 motxi-

“ Amb aquesta quantitat vostè i jo podríem comprar 1.828 portàtils, dos milions de gomes d'esborrar o pagar 272.491 matrícules universitàries

lles impermeables per anar a escola de la marca Backpack Casual; o de 956.108 paquets de fideus per a fideuada de 0,5 kg de la marca Bonpreu; o de 279.477 paquets de retoladors Alpino de 12 unitats; o de 1.816.606 bolígrafs Bic Cristal; o de 68.208 USB de

32 GB d'ArcSparc; o de 389.272 litres de benzina de 98 octans; o de 27.249 menús de 20 euros al restaurant; o de 681.227 preservatius Durex Mutual Climax; o de 2.724.910 bolquers Doudot Bébé-seco de la talla 4; o de 272.491 matrícules de primer curs d'universitat; o de 286.832 llibretes Oxford de tapa tova i de 80 fulls cadascuna; o de 9.908 texans per a nens de la marca Levi's Kids Trousers; o de 10.899 sabatilles Adidas Originals Superstar; o de 707.768 paquets d'un quilo de sucre fi Azucarera; o de 1.397.389 quilos de pomes golden; o de 15.159 subscripcions anuals a la revista *National Geographic*; o de 49.438 calculadores de la marca Casio com la que jo he fet servir per comptar tot això... I, és clar, 544.982 euros és, també, el cost del bufet belga d'advocats que ha contractat l'Estat espanyol per defensar el jutge Llarena, i que pagarem entre tots.

De reüll

Carme Vinyoles

No oblidem Victoire

Advertia Elie Viesel, supervivent dels camps nazis, que el botxí sempre mata dues vegades, la segona amb el silenci. Hi ha una dona que viu ara l'horror d'una presó duríssima pel fet de treballar per la reconciliació i la justícia després d'un genocidi. No és l'única defensora dels drets humans que paga un preu tan alt: d'altres, encara pitjor, ja no hi són. Però per ella, per la seva integritat personal i pels valors que representa, encara s'és a temps d'actuar i cal actuar. És Victoire Ingabire, (Kigali, 1968); part de la seva família va ser assassinada

Viu l'horror d'una presó duríssima pel fet de defensar el diàleg i la justícia

per extremistes tutsis i hutus en aquella instigadíssima barbàrie que als noranta es va desfermar a la zona dels Grans Llacs –rica en minerals, recordem-ho– davant la indiferència còmplice de la comunitat internacional. Exiliada a Holanda, va promoure participatives sessions de Diàleg Inter-Ruandès: Barcelona

(2006), el Masnou (2008), Palma (2009), entre d'altres ciutats europees. Les seves idees?: “El genocidi va ser possible per una política sistemàtica d'exclusió i de manipulació psicològica dels grups” o “Hutus, tutsis i twas tenim la responsabilitat de construir un país on la diversitat cultural sigui un bé col·lectiu i no un pretext per al conflicte”. Amb aquesta convicció i coratge va tornar a Ruanda per participar en les eleccions del 2010. Acusada de traïció pel règim de Kagame, encara no n'ha sortit lliure. No oblidem Victoire, perquè amb el nostre silenci el botxí l'està enterrant en vida

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

Pedro Sánchez

Amenaça fora de lloc

En plena polèmica atada per Ciutadans i el PP sobre els llaços grocs i sense que hi hagi hagut cap canvi de rumb per part de la Generalitat, l'amenança de Pedro Sánchez d'aplicar el 155 a Catalunya arriba fora de context. I encara més a les portes d'una trobada entre els dos presidents.

PRESIDENT DE LA COMISSIÓ EUROPEA

Jean-Claude Juncker

Canvi d'horari polèmic

La UE ha fet una macroenquesta, majoritàriament a alemanys, en què es proposa abolir l'horari d'estiu. Sigui quina sigui la decisió que es prengui, però, s'hauria d'aprofitar per corregir la disfunció que suposa que l'Estat espanyol no sigui a la zona horària que li pertoca. Regal del franquisme.

DIRECTOR DE CATALUNYA RÀDIO

Saül Gordillo

Inici de temporada

La ràdio pública catalana ha tornat a presentar una oferta atractiva per a una nova temporada que informativament es presenta complicada. En un moment d'atacs a periodistes i amb la llibertat informativa qüestionada, la professionalitat de Catalunya Ràdio queda fora de sospita.

EDITORIAL

Amenaçar amb el 155 no és el camí

El president espanyol Pedro Sánchez sembla que s'hagi oblidat ràpidament de qui li va donar suport en la moció de censura i de qui li permetrà mantenir-se al capdavant de l'executiu. Si no és així, no s'entenen de cap manera les amenaces directes al govern de la Generalitat i al president Quim Torra de tornar a aplicar l'article 155 i de reobrir el front judicial fetes aquest dijous a la nit, bàsicament contestant a intencions catalanes que no s'han verbalitzat en cap moment i que encara menys s'han concretat. Com molt bé li va contestar ahir el president Torra, si aquest és el camí del diàleg que vol emprendre el govern del PSOE, les negociacions estan condemnades al fracàs des del primer moment. Ahir, la portaveu Isabel Celaá va puntuar que una nova aplicació de l'article 155 –que sempre s'havia dit que era un fet extraordinari– no ha estat en cap moment sobre la taula del govern espanyol, però sembla evident que el PSOE no pot evitar rendir-se a la pressió constant del PP i de Cs, que, en el tema català, no estan disposats ni a cedir el poc que sembla que voldrien negociar els socialistes. Un PSOE que, per exemple, encara no ha retirat cap dels recursos interposats pel PP contra les lleis catalanes, i que tampoc ha provocat cap canvi en la fiscalia general respecte als presos polítics.

En tot cas, la resposta del president Torra ahir, des de Perpinyà, on va agrair l'important i incondicional suport rebut des de molts sectors de la societat nord-catalana –no més calia veure el llaç groc a la solapa de l'alcalde Marc Pujol–, no deixa cap dubte de la voluntat negociadora del govern català. Ni tampoc que el camí de l'independentisme continuarà fidel als plantejaments de no-violència i de convivència que l'han definit fins ara.

Tal dia
com
avui fa...

1 any
Diada de rècord
L'Assemblea Nacional Catalana avisa que si no hi ha una gran mobilització el procés arribarà "coix" a la fita del primer d'octubre.

10 anys
Embat a l'Estatut
Pedro Solbes utilitza en la seva ofensiva contra el finançament arguments similars als de l'advocat de l'Estat, que buiden de contingut l'Estatut.

20 anys
Es desploma
Wall Street perd més de 500 punts, la segona caiguda més gran de la història, per la por d'una complicació de les crisis de Rússia i el sud-est asiàtic.

Full de ruta

Germà Capdevila

El fantasma d'UPyD i Cs

Temps era temps, una força política nova irrompia amb força en el panorama polític espanyol, amb un discurs populista de duresa contra la corrupció embolicat en la bandera. Liderat per Rosa Díez, UPyD semblava un partit cridat a trencar amb el bipartidisme imperant a l'Estat des de la Transició, i atreia polítics i personalitats com Arcadi Espada, Albert Boadella o Fernando Savater. Va superar el milió de vots en les eleccions generals del 2011 i en les europees del 2012. Tanmateix, l'aparició de Podemos després del 15-M i la tria de Ciudadanos per part de l'establishment per fer-hi front van deixar UPyD sense espai. Les rates van començar a fugir d'un vaixell que s'enfonsaria molt ràpidament. Rosa Díez es radicalitzaria encara més per recuperar terreny, però el remei resultà pitjor que la malaltia.

El patró es repeteix. Després d'un ascens fulgurant, i quan semblava cridat a reemplaçar Rajoy a La Moncloa,

Fins que el 2 d'agost el CIS va començar a constatar la caiguda de Cs en les enquestes que el compte del partit a Twitter no va començar a parlar dels llaços grocs

Albert Rivera es troba sense espai i amb enquestes que pronostiquen una caiguda molt pronunciada. Fa només vuit mesos, el diari *El País* es preguntava: "Serà Albert Rivera el pròxim president del govern?", i afegia que "la victòria catalana i la conjuntura col·loquen el líder de Ciudadanos en la posició del gran salt". Tanmateix, el triple mortal de Pedro Sánchez va erosionar de forma sobtada l'etiqueta de renovació i anticorrupció del partit d'Arrimadas i Girauta. És aleshores quan decideixen fer servir la mateixa recepta fallida de Rosa Díez: la radicalització grotesca. L'analista de dades Joe Brew explica que fins a la publicació del baròmetre del CIS que el 2 d'agost constata la caiguda brusca de Ciudadanos, el compte oficial del partit a Twitter no havia fet cap menció als llaços grocs. A partir d'aquell moment, les piulades sobre el tema s'inicien i es disparen, i així comença una estratègia de comunicació que no fa res més que demostrar la seva desesperació. El fantasma d'UPyD els amenaça de prop.

Tribuna

Pep Collelldemont. Periodista

Salvador Carrera

Tranquil, em digué en Salvador quan vaig anar a demanar-li que com a president de la Diputació de Girona ens donés un cop de mà per arranjar un pis que acabàvem de llogar com a seu del nou Col·legi de Periodistes de Girona. No veig la manera de justificar-ho com a despesa de l'organisme que presideixo, continuà, però tinc una caixa secreta, que només conec jo, que faig servir per a casos com aquest. Parlem dels anys vuitanta, quan les associacions de la premsa de Catalunya van passar a convertir-se en el primer Col·legi de Periodistes de l'Estat espanyol. Gràcies a aquest ajut d'en Salvador vàrem poder aixecar una seu mínimament digna, que encara perdura i que ha tingut una gran utilitat.

M'ATREVIRIA A DIR –I SÉ QUE ÉS MOLT FORT el que dic– que en Salvador Carrera és la persona més equilibrada que he conegut mai, i amb els meus quasi 80 anys i per la meua feina n'he tractada molta, de gent. La seva imatge és d'aquelles que no s'esborren, en positiu és clar, no el vaig veure mai córrer, mai, ni tampoc riure esbojarradament. Te-

nia un somriure que donava pau, prenia decisions quan calia, i amb molta seguretat, no es feia enrere fàcilment. Una de les altres grans virtuts que tenia en Salvador era la seva senzillesa. Venia d'una banca, suposo que econòmicament era una persona molt solficient per portar una vida podríem dir de ric. Quanta gent hem vist que amb el suport dels diners han volgut aparèixer com uns grans "senyors", comprant tot allò que els interessava, sobretot el poder. Va portar una vida política intensa, va ser alcalde de Ribes de Freser, va ser president de la Diputació de Girona, fou elegit per al Congrés dels Diputats i també va estar al Senat. Ocupava llocs de responsabilitat, feia una feina de formigueta, com algú l'ha definit, no recordo que mai es barallés amb ningú, i això que en política és fàcil tenir discussions amb gent que no són del teu mateix parer. En el fons era una persona amb mentalitat de poble, portava, segons m'han explicat, una petita cartolina a la butxaca, on anava apuntant els temes que tenia pendents. No recordo que llúis mai d'aparells sofisticats.

Amb la seva cartolina a la butxaca anava que xutava, allí hi tenia apuntat tot el que havia de fer, ja fossin collonades, com diria en Pla, o bé els grans temes d'alta política.

QUAN VA DEIXAR LA POLÍTICA, no es va tancar a casa, va ser president del Consell Social de la Universitat de Girona. Hi va entrar per treballar, podeu estar-ne segurs, no per deixar-se veure per tal que es parlés d'ell. Tenia amics, en Salvador? Segurament que sí, però em sembla que no gaires. Amb tot, podríem dir que tots els que el vam tractar habitualment ens consideràvem quelcom més que coneguts o saludats. Una mica d'amics sí que ho érem. I ens ho demostrava amb el seu tracte exquisit.

LA SEVA DISCRECIÓ VA DURAR fins al final de la seva vida. Era considerat el solter d'or. Es va casar amb la meua amiga Irene Rigau. I en els darrers anys va desaparèixer de l'escena pública, amb la mateixa serenitat que en plena vitalitat. Descansa en pau, Salvador, amb la mateixa pau que et va acompanyar tota la vida.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

"Tots contra Colau"

■ Vivim una situació crítica, al nostre país i arreu. Hi ha tant de patiment, tantes injustícies i tant desprestigi de la política –per la seva connivència majoritària amb els poderosos–, que destaquen els lideratges forts de persones que van més enllà dels partits polítics i que han demostrat que són capaces de plantar cara a aquests poderosos. Els anomenats "ajuntaments del canvi" ens en donen diversos exemples, i segurament el d'Ada Colau és el més representatiu. Tothom sap que els problemes de grans ciutats com Barcelona no s'arreglen en els tres anys que porta governant, però és indiscutible que s'ha iniciat una nova etapa de transformació a la ciutat que incideix ja en les condicions de vida de molta gent, tot i que necessita un segon mandat per acabar d'afrontar

els grans reptes pendents. El problema és que això genera una gran reacció en contra –per impedir-ho– de tots els lobbies que veuen amenaçats els seus privilegis. Els propers mesos seran clau. Colau ha d'acabar el mandat aguantant les pressions dels poderosos aliats polítics i mediàtics d'aquests lobbies, que han optat per un barroer "tots contra la Colau". Segur que no tot s'ha fet perfecte, però és ridícul culpabilitzar-la de tot.

Hi ha hagut un canvi real de prioritats (pels temes socials, els serveis públics, l'habitatge, les necessitats dels barris, el feminisme...) i una manera de fer diferent, començant per encapçalar un equip sense lligams amb les famílies més riques de la ciutat i pel sou real que cobra, del qual dona una bona part a projectes socials. És la nova veu dels que normalment no tenen veu. Avui aquest municipalisme és una gran palanca de canvi i una

esperança per a molta gent.

XAVIER RIU SALA
Barcelona

Presos polítics i l'Amical Mauthausen

■ M'ha disgustat el Sr. Enric Garriga, president de l'Amical Mauthausen, que a La República del 25 d'agost diu: "No ens pronunciem [sobre els presos catalans] perquè nosaltres entenem que el pres polític és aquell que està emprisonat sense cap motiu legal. Qui l'envia a la presó és un govern, no un jutge, com és el cas dels actuals polítics catalans presos." Senyor Garriga, vaig ser dos cops a la presó durant el franquisme i m'hi van enviar jutges, jutges del règim, és clar. Com ara. I al Tribunal de Orden Público anaven amb toga, com ara. També anaven amb toga els jutges alemanys del 1933 al 1945. Tot era molt legal, per exemple les

execucions. Ja va dir Montesquieu que la més cruel tirania és l'embolcallada de llei i de justícia.

JORDI GIL
Berga (Berguedà)

Coses de l'idioma

■ Enguany, tot i que el 155 ha migpartit la celebració del naixement del mestre Pompeu Fabra, el seny ordenador de la llengua catalana, els nostres acadèmics i professors de català haurien d'homenatjar-lo esmerçant-se en bandejar els mots espuris *pues i buenu* que repetidament sentim en els mitjans de comunicació. Doncs bé –*pues buenu*–, a veure si entre tots posem cura en parlar correctament la nostra llengua, altrament quedarem empantanegats com en els temps del "català que ara es parla" del comediògraf Serafí Pitarra...

JORDI PAUSAS
París

La frase del dia

“Sempre ens trobareu en la via de l’obediència al poble de Catalunya, el diàleg, la convivència i la no-violència”

Quim Torra, PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Tribuna

Josep Huguet

Els cercles

Portem algunes setmanes debatent si el tema dels llaços grocs és important, suficient, inútil. I Rivera i Arrimadas ens n’acaben de donar la resposta. Per a certs objectius és i serà encara més important. Per a d’altres, és insuficient. La tallada de llaços i la manifestació amb violència farcida d’energümens franquistes han provocat una onada de solidaritat que ha saltat més enllà dels Monegres i la Sénia. Això vol dir que molts demòcrates, molts d’ells no independentistes, d’aquí o de fora, s’han cansat d’aguantar les campanyes d’incitació a l’odi de la dreta espanyolista i dels seus mètodes violents encoberts per la complicitat del directori policial i judicial que avui mana a Espanya. La *togacràcia* i la *porracràcia* han agafat el comandament polític i marquen l’agenda d’un govern del PSOE tou i contradictori. Així doncs, en un dels cercles de complicitat amb possibilitats de ser més ampli, el de la lluita pels drets civils i contra la repressió política i ideològica, les accions simbòliques dels llaços grocs han acabat fent efectiva aquesta ampliació, en la qual cal perseverar.

En el camp antirepressiu hi ha, però, mancances. Hi ha una autèntica coordinació de les defenses dels ciutadans afectats per les accions policials o judicials prevaricadores? Si hi és no la coneixem. Hi ha una caixa de solidaritat que es preocupi dels ciutadans anònims involucrats en processos d’acusacions polítiques? En comptes de demanar puresa ideològica a aquells intel·lectuals, artistes o professionals que han denunciat la presó preventiva i les limitacions a la llibertat d’expressió, s’està fent prou per aglutinar-los i ampliar-los; per donar-los a ells el principal protagonisme en el cercle ampli de la defensa de les llibertats? Per sota del cercle de la defensa dels drets civils n’hi ha de més amplis encara. L’un, el de la catalanitat bàsica. El defineix prou bé la darrera campanya de Plataforma per la Llengua, que és capaç de

sumar gent que no es pronuncia políticament o que és oposada a favor de considerar el català una llengua imprescindible en la configuració de la nova identificació que han de compartir la immensa majoria dels ciutadans que han nascut o han decidit viure a Catalunya. Catalanitat bàsica que només deixa fora del cercle aquells que odien aquesta catalanitat i la voldrien exterminar en una Catalunya del futur com és el cas de la cúpula de Cs i PP acompanyats de tota la parafernàlia ultranacionalista espanyola.

Hi ha un cercle bàsic de drets socials, de prosperitat i de seguretat que uneix totes les classes populars catalanes siguin espanyolistes o republicanes. En tot cas en aquest cercle potser toca, a partir de problemes concrets, trobar espais de diàleg sense prejudicis polítics que n’analitzin les causes i en proposin solucions des de la societat catalana.

Estic convençut que si s’accepta la no interferència de les institucions de l’Estat ni de la Generalitat en un primer moment, es poden arribar a conclusions compartides de com solucionar els problemes. Només la intoxicació ideològica i nacionalista pot evitar un diàleg fructífer que acosti tota la població que hi par-

“Catalanitat bàsica que només deixa fora del cercle aquells que odien aquesta catalanitat i la voldrien exterminar en una Catalunya del futur”

ticipi a vies emancipadores. I l’emancipació de veritat es fa sempre contra les oligarquies. I si bé n’hi ha de locals, tots sabem com els grans poders oligàrquics estan vinculats a l’Estat.

Observant ara d’altres cercles socials més restringits que el de la defensa dels drets civils, hi trobem el de la població més polititzada que ha arribat a la conclusió que, si més no, el règim monàrquic del 78 no dona més de si per a millorar la qualitat democràtica. Aquí hi ha els republicans i antifranquistes de tots els pelatges, una part dels quals a casa nostra no són pas independentistes. I aquí hi hauria d’haver bona part dels electors d’esquerra espanyols. Per això Podemos hauria de mirar de no girar l’esquena a les bases electorals de la perifèria peninsular, que és on té la força i on hi ha més sentiment antimonàrquic, i activar el combat obert per la/les República/ques.

Si en cadascun d’aquests cercles s’analitzés desapassionadament com fer avançar les posicions democràtiques, socials i populars, descobririen que enfront hi ha no només un règim del 78, sinó un Estat de fonaments oligàrquics on mana un capitalisme extractiu aliat de l’alta burocràcia, amb un control asfixiant de l’opinió pública per un oligopoli mediàtic i amb uns aparells d’ADN franquista com el judicial i el policial que posen a les cúpules inquisidors i depuren i expulsen els professionals demòcrates que gosen denunciar aquesta anomalia. Serem capaços davant d’un Estat oligàrquic i que violenta lleis i persones, des de cada cercle bastir estratègies no violentes actives que complementin campanyes com la dels llaços grocs? Estratègies que canalitzin energies que es perden en autolesions? O posant totes les expectatives a exigir i delegar a institucions febles com la Generalitat subalterna que emprenguin combats que no els pertocuen i ruptures que en solitari segur que no faran?

De set en set

Lluís Muntada

Bordeus

Som a Bordeus. Estem acabant de sopar en un restaurant. Per a mi menjar formatge de postres és com si m’obliguessin a resar el pàrenostre a l’inrevés. Sort n’hi ha del vi i del sensacional enòleg que galvanitza el sopar en una taula massa (poc és sempre massa, en aquest cas) poblada de professors, i, per tant, propensa a caure en el parany de parlar de pedagogia sense aplicar-se aquell punt d’inflexió rebel en què la teoria reconeix l’excés de teoria. De cop, emergida d’entre la marea de taules veïnes, una minyoneta preciosa, d’uns vuit anys, es palplantava davant meu amb un paper a les mans i em pregunta: “Ets en Lluís Muntada?”. (Dissortadament) “Sí, guapíssima! A què dec el goig?” –li dic–. “Els meus pares m’han dit que hauries de passar aquest examen” –contesta la noieta que té dos estanyes blaus als ulls i uns cabells que dibuixen ondes–. Amb la mirada busco els seus pares. Els descobreixo, somrient-nos des d’una taula del restaurant. Deu metres de distància dansen amb els vint anys que fa que vaig tenir l’Alba i en Jose d’alumnes. L’examen. “Jo diré una frase i tu has d’acabar-la, eh!”. “D’acord, senyoreta!”. “Mai-no-et-banyaràs-dues-vegades...” –comença a llegir–. I jo: “a la mateixa banyera!” (Heràclit). “Pen-so, a-les-hores...” “Existeix!” (Descartes). “La-llei-moral-al-meu-cor...” “I el cel estelat sobre la meua testa!” (Kant). “No-no!”, –em corregeix–: “sobre-el-meu-cap”. “I ja l’última: “Totes-les-coses-perseveren...” (Spinoza, amic!): “en el seu ésser!”. La noieta puntua l’examen. He tret un 8 sobre 10. Totes les coses perseveren en el seu ésser. Li demano el paper per escriure-hi un altre pensament, de regal per als seus pares. És de Plató: “El temps és la imatge mòbil de l’eternitat”.

Comença el nou curs escolar. Vinga amunt!

Sísif

Jordi Soler

Nacional

**Els presos
polítics
denuncien
indefensió**

El Suprem no ha respost a les seves peticions malgrat haver declarat hàbil tot el mes d'agost

**Colau no
assistirà a la
manifestació
de la Diada**

L'alcalde de Barcelona demana a Torra que governi i als partits que rebaixin la tensió

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sota l'ombra de l'a

TO Sánchez no es planteja aplicar-lo però adverteix Torra que “ja sap on porta” la via unilateral **FET** Mantenen la cita a l'octubre **XOC** El líder espanyol li retreu “parlar a la minoria” i ofereix votar un Estatut i el president “obeirà el poble català”

David Portabella
MADRID

L'article 155 era el botó nuclear que els pares de la Constitució van copiar de la llei de Bonn del 1949 per no haver de ser utilitzat mai, però desprecintar-lo a l'octubre ha tingut per als seus valedors l'efecte nou de poder atemorir amb un mer recordatori. Davant la represa del curs polític que a Catalunya vindrà marcat per la Diada i pel primer aniversari de l'1-O, el president espanyol, Pedro Sánchez, sosté que “en cap moment” s'ha plantejat aplicar un nou 155, però, al mateix temps, alerta el president Quim Torra que “ja sap on porta” el desacatament i el retorn a la via unilateral i li reprotxa parlar només a l'independentisme, que és “una minoria”.

Tot i que a La Moncloa ja no hi ha Mariano Rajoy, el Senat no ha canviat i el PP hi continua tenint la majoria absoluta que el 155 exigeix, i Pablo Casado ja ha ofert al president els seus vots –Ciutadans també, però és irrellevant, perquè té només tres senadors– si vol iniciar el requeriment previ que activa la suspensió de l'autogovern. Des de Colòmbia i ahir de nou des de Costa Rica, Sánchez no cita mai explícitament el 155, però l'article del botó nuclear està latent en els missatges que envia a la Generalitat. “Nosaltres advertim perquè ja es va recórrer aquest camí l'any passat, advertim simplement de quines son les conseqüències de tornar a la unilateralisme, de tornar a trencar la legalitat”,

Les frases

“Torra es dirigeix a la minoria majoritària i no a una majoria. La majoria s'ubica en l'autogovern i no en la independència”

“Només advertim de les conseqüències de l'unilateralisme, ja que aquest camí ja es va recórrer l'any passat”

Pedro Sánchez
PRESIDENT ESPANYOL

“Que Sánchez exposi d'una vegada per sempre la proposta per a Catalunya en lloc d'amenaçar amb l'article 155”

“Ens trobarà en la via d'obediència al poble de Catalunya, el diàleg, la convivència i la no-violència”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

va reiterar ahir des de San José en una compareixença amb el president de Costa Rica, Carlos Alvarado.

“Crisi de convivència”

En una setmana àlgida al voltant dels llaços grocs, Sánchez va rescatar el seu diagnòstic que Catalunya viu una “crisi de convivència”, una expressió que ell havia fet seva el 2016, que ell va desterrar més tard quan Carles Puigdemont li ho va retreure i que ara de nou recupera. El retret que Sánchez fa a Torra és el fet d'adreçar-se només als independentistes, que, segons ell, no són majoria. “A Torra li diria que obri un diàleg entre catalans, Catalunya ha de parlar amb Catalunya. Torra únicament es dirigeix a una part, a una minoria majoritària, però no a la majoria. La majoria s'ubica en l'autogovern, no en la independència”, va esgrimir el president espanyol. La concreció del que Sánchez vol com a solució a Catalunya l'oferia la portaveu, Isabel Celaá. “No accep-

tem un referèndum. Una altra qüestió és que volem treballar per l'acord sobre l'Estatut i aquest és el que es podria votar”, va dir la portaveu. El més concret que va dir Sánchez és que “dins la Constitució hi ha un espai enorme” per solucionar al conflicte.

Des de Perpinyà, on va inaugurar l'exposició *55 urnes per a la llibertat*, el president Torra va instar Sánchez a exposar “d'una vegada per sempre” la seva proposta per a Catalunya, en lloc d’“amenaçar amb l'article 155”. On Sánchez veu el perill de desobeir i rebobinar a l'octubre del 2017, Torra hi veu un punt de partida que neix l'1-O. “Almenys confio que en la pròxima reunió a l'octubre se'ns expressi quin és el seu projecte per a Catalunya, tenint en compte que venim d'un referèndum d'autodeterminació i d'una declaració política d'independència. Aquest és el punt de partida que nosaltres posem sobre la taula”, va advertir. Torra, a més,

Sánchez amb el president de Costa Rica, Carlos Alvarado
J. GUILLÉN / EFE

va fer saber a Sánchez que el trobarà “en la via d'obediència al poble de Catalunya, el diàleg, la convivència i la no-violència”.

Per sota de l'escalada de declaracions i l'amenaça velada de reeditar el 155, Sánchez i Torra estan determinats a celebrar una segona reunió a Barcelona a l'octubre que continuï el desglaç iniciat el 9 de juliol. Si bé des de Costa Rica el president espanyol va ubicar la cita “abans d'acabar l'any”, les dues parts no posen en dubte que la cita se celebri a pesar del que a Madrid es bateja com a “tardor calenta”. Sánchez, de fet, va presumir d'exemplificar el com-

promís del govern d'Espanya amb els catalans” tant acudint a la cita amb Torra a Barcelona com deslocalitzant el Consell de Ministres de Madrid per celebrar-lo un divendres d'aquest any per primera vegada a la Ciutat Comtal.

Durant una visita a la Segarra, la consellera de Presidència, Elsa Artadi, es va referir a aquests gestos i va exigir a Sánchez “més fets, més accions i menys paraules i tarannà”, a més de receptor “més pausa” i “pensar una mica més en solucions polítiques per a una situació política”. Justament, Artadi es va reunir .es va reunir dimecres a Madrid en

secret amb la vicepresidenta del govern espanyol, Carmen Calvo. La trobada va ser de treball intern.

Bilateral i llaços grocs

Una de les primeres cites del curs i prèvia a la Diada serà la Junta de Seguretat que aplegarà dijous que ve el conseller d'Interior, Miquel Buch, i el ministre del ram, Fernando Grande-Marlaska, amb els llaços grocs a l'ordre del dia perquè així ho ha imposat el govern espanyol. Des d'Olot, el conseller Buch va afirmar que no s'oposa a parlar de la polèmica dels llaços grocs en la Junta de Seguretat, tot i considerar que “no és l'espai idoni”.

L'APUNT
El dia 4

Emma Ansola

El dia 4 de setembre queda assenyalat en vermell com l'inici del nou curs polític. A la ja anunciada conferència del president de la Generalitat, Quim Torra, que tindrà lloc a la tarda, s'hi ha afegit ara la reobertura del Parlament. Aquest dia, a les deu del matí, hi ha prevista una nova reunió dels membres de la mesa i la junta de portaveus en sessió ordinària. Entre els temes pen-

dents, l'acord entre JxCat i ERC per aplicar la suspensió decretada pel jutge Llarena als diputats en presó preventiva Junqueras, Romeva, Sánchez, Rull i Turull, i a l'exili Puigdemont i Comín. El primer ple no serà fins a l'octubre, amb el debat de política general, però malgrat aquesta escassa activitat, dimarts que ve s'encendran els motors. Veurem si hi ha rodes per moure.

rticle 155

El president Torra rep la medalla d'or de mans de l'alcalde de Perpinyà ■ EFE

La Catalunya del Nord reclama la llibertat dels presos polítics

■ L'alcalde de Perpinyà rep el president Torra amb el llaç groc i signa el manifest de suport, que ja té cent signatures

Redacció
BARCELONA

Puigdemont i Torra, demà al diari

El president Quim Torra va ser ahir a la Catalunya del Nord per assistir a la inauguració de l'exposició *55 urnes per la llibertat*, organitzada pel Comitè de Solidaritat Catalana. La mostra, una intervenció d'artistes plàstics feta amb el material de les urnes que van servir per al referèndum de l'1-O a la Catalunya del Nord, es pot veure a la localitat de Perpinyà coincidint amb la 28a exposició *Visa pour l'Image* de fotoperiodisme.

A Perpinyà, on va arribar després de visitar la Bressola de Sant Galdric, el president de la Generalitat va ser rebut per l'alcalde del municipi, Jean-Marc Pujol, amb un llaç groc a la solapa. L'alcalde de Perpinyà va lliurar al president Torra la medalla d'or de la ciutat, que va oferir als presos polítics. El gest de Pujol contrasta amb la seva negativa fa dos mesos a trac-

tar el conflicte català. Ahir, en canvi, Pujol fins i tot va lliurar el manifest de suport a la llibertat dels presos polítics, que ha estat signat per alcaldes de diversos municipis de la Catalunya del Nord i que ahir finalment portava incorporada la signatura del representant de Perpinyà. Un suport que el mateix edil havia denegat al juny, quan altres alcaldes de la zona van iniciar la recollida de suports per exigir l'alliberament i el retorn

del polític "exiliats" i el respecte per les "llibertats fonamentals" dels ciutadans de Catalunya. Als municipis del Pertús, Banyuls, Argelers, Prats de Molló, Font-romeu i Vilafraanca de Conflent, s'hi afegeix ara Perpinyà, i ja són cent els alcaldes que demanen posar fi a la "repressió" contra els representants "legítims" del poble i de l'anterior govern de la Generalitat, "empresonats o a l'exili per opinions polítiques". ■

Per Buch, tant la col·locació de llaços com la seva retirada per part de brigades ciutadanes convocades per Ciutadans són un afer de convivència que "no s'ha de tractar en una taula policial" sinó en altres àmbits com ara les taules socials. El conseller d'Interior va fer una crida a la ciutadania perquè, en cas de possibles discussions pels llaços en espais públics, s'avisi els Mossos perquè facin de mediadors i s'eviti així que "ningú s'enfronti amb ningú". La Moncloa ha agraït que el líder del PP, Pablo Casado, renunciï a portar la tensió al carrer com fa Albert Rivera en aquest front. ■

Boularbah, l'advocat del mig milió

Ahir, l'endemà de la comunicació del Ministeri de Justícia que ha contractat el bufet belga Liedekerke per defensar el jutge Pablo Llarena a Bèlgica davant la demanda civil de Carles Puigdemont, es va conèixer la identitat de l'advocat que portarà el cas. L'advocat a qui tots els contribuents de l'Estat pagaran 545.000 euros és Hakim Boularbah, de 45 anys.

Especialista en dret privat i dret processal civil i alhora professor a la Universitat de Lieja, el lletrat té la doble nacionalitat marroquina i belga i és soci al bufet Liedekerke. La

direcció del cas en què el govern de Sánchez uneix l'Estat i la persona de Llarena continua sent de l'advocacia de l'Estat, però la llei 52/1997 d'assistència jurídica a l'Estat i institucions públiques no preveu la intervenció d'advocats de l'Estat davant els tribunals ordinaris estrangers. La paradoxa del dispendi de mig milió d'euros públics en la defensa de Llarena pel que ell va dir en un acte privat i remunerat el febrer a Oviedo és que és un procés que el jutge està decidit a boicotejar no acudint a la citació de dimarts que ve a Brussel·les.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els presos polítics denuncien un Suprem aturat tot l'agost

El tribunal, de manera excepcional, va habilitar aquest mes estival per agilitzar la causa contra els independentistes ■ Sánchez, Rull i Turull asseguren que no els ha respost la petició de llibertat

Mayte Piulachs
BARCELONA

El penalista Jordi Pina, defensor dels diputats de JxCat empresonats Jordi Sánchez, Jordi Rull i Josep Turull, va denunciar ahir una nova situació d'"indefensió" dels seus representats, ja que el Tribunal Suprem ha estat inoperatiu tot l'agost, malgrat que la sala penal, de manera excepcional, va habilitar aquest mes estival per accelerar la causa contra els independentistes al·legant que alguns d'ells estan en presó preventiva. En concret, l'1 d'agost passat Pina va enviar al Suprem un escrit de súplica en què li demanava la llibertat provisional dels polítics, i encara espera resposta. Tampoc ha funcionat el web de consulta de l'alt tribunal, indica.

La sala penal del Suprem va dictar l'11 de juliol passat una resolució en què habilitava el mes d'agost per donar "la mà-

Concentració a la presó de Lledoners per demanar la llibertat dels polítics catalans ■ JUANMA RAMOS

xima celeritat" a la causa per garantir els drets d'alguns dels processats, en presó preventiva ja fa deu mesos en el cas de Jordi Sánchez i el president d'Òmnium, Jordi Cuixart. La mesura va enutjar els

advocats defensors perquè asseguren que el magistrat Pablo Llarena va prémer l'accelerador per tancar la instrucció de la causa, tot denegant-los proves i testimonis, que ara sol·licitaran per al judici.

Pel que fa a la situació dels nou presos polítics, els seus defensors en van tornar a demanar la llibertat a la sala del Suprem, quan Llarena els la va denegar per enèsima vegada. La sala del Suprem tam-

poc va canviar cap coma, i el 26 de juliol passat —quan ja feia prop d'un mes que els presos polítics eren en centres penitenciaris catalans— va negar-los la llibertat adduint risc de fugida per la proximitat

del judici. Pina va presentar un escrit de súplica a la mateixa sala del Suprem perquè alliberés Sánchez, Rull i Turull, però ahir va denunciar que encara espera la resposta de l'alt tribunal espanyol, que suposadament treballava a l'agost.

L'equip de Pina també s'ha trobat amb traves al mateix Suprem, a Madrid, i demana canvis al tribunal. El penalista exposa que el Suprem va habilitar un web perquè els lletrats poguessin presentar i rebre documentació, un sistema que asseguren que no ha funcionat.

L'advocat va rebre el 27 d'agost la notificació de les diligències d'ordenació de la causa, un tràmit amb el qual les parts tenen accés a les resolucions i als informes originals i, després de consultar-los, es demana nova prova, o se sol·licita l'obertura del judici oral o l'arxivament. Amb aquest tràmit, es donaven deu dies a les defenses per contestar. La defensa de Sánchez, Rull i Turull exposa que la secretaria judicial no els ha resolt el problema ni anant personalment al Suprem, a Madrid, i que se'ls ha argumentat que "els oficials de la causa estan de vacances fins al 3 de setembre". Davant aquesta nova indefensió, demana al tribunal que suspengui el termini de consulta o que l'allargui. ■

Colau no anirà a la Diada i insta a rebaixar la tensió

■ L'alcalde de Barcelona empara els llaços grocs dins la llibertat d'expressió

Redacció
BARCELONA

L'alcalde de Barcelona, Ada Colau, va fer públic ahir que no assistirà a la manifestació de la Diada organitzada per l'ANC i Òmnium perquè no se sent "cridada a participar", ja que considera que és una convocatòria inequívocament "independentista" i que, a més, defensa "la via unilateral", amb la qual no està d'acord. Hi va afegir, però,

que, com a cap del govern municipal, participarà en tots els actes oficials que organitzaran tant el consistori com la Generalitat, com ara l'ofrena floral al monument de Rafael Casanova, i que el consistori també "col·laborarà en la part de la mobilització ciutadana perquè es pugui celebrar amb èxit".

Més enllà de la Diada, i analitzant el context polític general aprofitant una entrevista a RAC1, les referències a la polèmica sobre els llaços grocs van ser inexcusables. "Són un fet de llibertat d'expressió —va opinar l'alcalde—, la gent els pot portar, penjar llaços o pancartes, però el

que ens hem de preguntar són les causes i buscar solucions polítiques a aquesta situació d'excepcionalitat política." Dit això, va admetre que "a ningú li agrada que l'espai públic estigui monopolitzat per un color o una expressió política" i també va demanar que no es col·loqui aquesta simbologia de plàstic en boscos i parcs de la ciutat "perquè no és bo mediambientalment".

La Colau més crítica es va poder veure quan va apel·lar a "a partits com Ciutadans que no vinguin a incendiar els carrers, perquè és clar que una vegada que hem fet fora el PP i entre tots hem rebaixat

L'alcalde de Barcelona, Ada Colau, durant una entrevista a aquest diari al juny ■ A. PUIG

la situació de conflicte i hem començat a parlar de diàleg, Ciutadans ha trobat que no tenia cap paper perquè viu del conflicte a Catalunya i busca crear-lo en comptes de calmar les aigües". També va ser especialment contundent a

l'hora de condemnar qualsevol mena d'agressió "sigui del color que sigui": "No les tolerarem i cap pot quedar impune."

En clau de política municipal, la líder dels comuns també es va referir a la més que possible candi-

datura de Manuel Valls per Cs. "No sabem quin model de ciutat vol perquè no ha viscut aquí, fa molts anys que és a França, i és sorprenent que vulgui ser candidat a l'alcalde d'una ciutat que no coneix ni ha viscut" va reblar. ■